

Sygn. akt II K 1189/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świąt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2022 roku

sprawy K. S. syna L. i E. z domu P.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 lipca 2022 roku o godzinie 8:44 w miejscowości T., rejonu (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym marki F. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na A. 6020 plus: 1) badanie wynik alkohol, 2) badanie wynik 0,26 mg/l, 3) badanie wynik 0,24 mg/l, wynik badania na Alkometr A2.0: 1) badanie 0,23 mg/l, 2) badanie 0,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego K. S. za winnego tego, że 30 lipca 2022 roku w T. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki F. o nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,25 mg/l tj. wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. i za to wykroczenie na podstawie art. 87 § 1 k.w. wymierza oskarżonemu K. S. karę grzywny w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 kw. wymierza oskarżonemu K. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia posiadanie prawa jazdy kat. B na okres roku;

III. na podstawie art. 29 § 4 k.w. zalicza na poczet środka karnego wymierzonego w punkcie II wyroku okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego K. S. od dnia 30 lipca 2022 roku do dnia 28 października 2022 roku

IV. na podstawie art. 119 § 1 k.p.s.w. zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1189/22

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 28 października 2022 roku

K. S. został oskarżony o to, że w dniu 30 lipca 2022 roku o godzinie 08:44 w miejscowości T., rejonu (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym marki F. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na A. 6020 plus: 1) badanie alkohol, 2) badanie wynik 0,26 mg/l, 3) badanie 0,24 mg/l, wynik badania

na Alkometr A.2.0: 1 badanie 0,23 mg/l, 2 badanie 0,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

30 lipca 2022 roku funkcjonariusze policji Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w N. K. M. i M. K. pełnili zadania służbowe na terenie gminy Ł. w ramach akcji trzeźwy poranek. W związku z powyższym w godzinach porannych policjanci udali się do miejscowości T., gdzie przy drodze gminnej wyrywkowo badali trzeźwość kierujących pojazdami mechanicznymi.

Dowody:

Notatka urzędowa k. 1

Zeznania świadka K. M. k. 27

Zeznania świadka M. K. k. 31,59-60

Około godziny 08:43 K. M. zatrzymał do kontroli kierującego samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...). Kierującym tym okazał się być K. S., który wskazał policjantom, że pojechał jedynie z miejsca swojej pracy znajdującego się w tej samej miejscowości do pobliskiego sklepu po papierosy. Następnie w związku z prowadzoną akcją kontroli trzeźwości wyżej wskazany funkcjonariusz policji przebadał trzeźwość K. S. za pomocą urządzenia alcoquant 6020 plus A.

Dowody:

Notatka urzędowa k. 1

Protokoły badania trzeźwości k. 2,4

Notatka o oskarżonym k. 20 w zakresie miejsca pracy oskarżonego

Zeznania świadka K. M. k. 27

Zeznania świadka M. K. k. 31,59-60

Pierwsze badanie przeprowadzono o godzinie 08:44 w trybie pasywnym. Wynik ten wskazał zawartość alkoholu w organizmie K. S.. Toteż minutę później badanie powtórzono w trybie aktywny, a wynik testu wykazał obecność alkoholu w wydychanym przez K. S. powietrzu w stężeniu 0,26 mg/l . Po upływie kolejnych 20 minut badanie powtórzono na tym samym urządzeniu z wynikiem 0,24 mg/l. W dalszym ciągu w związku z podejrzeniem popełnienia przez K. S. przestępstwa został on przewieziony do Komendy Miejskiej Policji w N., gdzie badanie przeprowadzone o godzinie 09:50 na urządzeniu Alkometr A.2.0 wykazało obecność alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu w stężeniu 0,23 mg/l. Natomiast badanie przeprowadzone 2 minuty później wykazało wartość 0,21 mg/l. K. S. w trakcie wykonywania tych badań oświadczył, że poprzedniego dnia o godzinie 22 :00 zakończył spożywać alkohol w łącznej ilości 7 piw, każde o pojemności 500 ml. Samochód, którym poruszał się K. S. został odebrany przez jego kolegę M. M..

Dowody:

Notatka urzędowa k. 1

Protokoły badania trzeźwości k. 2,4

Pokwitowanie odbioru samochodu k. 6

Zeznania świadka K. M. k. 27

Zeznania świadka M. K. k. 31,59-60

Zarówno urządzenie A. 6020 plus a i Alkometr A .2.0. Posiadały ważne świadectwa wzorcowania. Pierwsze z wymienionych urządzeń miało to świadectwo ważne do 16 września 2022 roku, Co ważne w przedmiotowym świadectwie wzorcowania tego urządzenia wskazano, że przy pomiarze alkoholu w wartości granicznej między przestępstwem, a wykroczeniem istnieje niepewność wyników pomiaru, która to niepewność oscyluje w granicy 0,01 mg/l. Identyczna niepewność w wynikach badania dotyczy urządzenia marki A., gdzie także istnieje możliwość błędnego wyświetlenia danych na urządzeniu, a granica błędu w pomiarze przy tych wartościach wynosi 0,01 mg/l.

Dowody:

Protokoły badania trzeźwości k. 2,4

Świadectwa wzorcowania probierzy trzeźwości k. 3,5

Zeznania świadka M. K. k. 31,59-60

K. S. ma 31 lat i jest on bezdzietnym kawalerem, mieszkającym na terenie N.. Oskarżony posiada wykształcenie średnie. K. S. pracuje zawodowo jako pomocnik lakiernika w firmie (...), mającą swą siedzibę T.. Miesięcznie K. S. osiąga dochód w wysokości 2000 złotych. K. S. jest osobą niekaraną. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. K. S. posiadał ważne prawo jazdy, kat B, które zostało mu zatrzymane w toku niniejszego postępowania. K. S. nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Oskarżony nie ma istotnych składników majątkowych poza samochodem marki A. (...) o wartości 10000 złotych.

Dowody:

Dane z (...) k. 9,k.18-19

Karta karna k. 16

Notatka o oskarżonym k. 20

Wyjaśnienia oskarżonego K. S. k. 21-22, 59 w zakresie podanych danych osobopoznawczych

Wpis z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 17

K. S. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i w trakcie rozprawy głównej konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. W obydwu fazach procesu K. S. zarazem skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, a także odmówił udzielenia odpowiedzi na pytania zadawane mu przez organ procesowy. Oskarżony oświadczył jedynie w trakcie pierwszego z przesłuchań, że w chwili czynu nie znajdował się on w stanie nietrzeźwości. K. S. podał zarazem do protokołu dane osobopoznawcze. W związku z powyższym przedmiotowy środek dowody okazał się być nieprzydatny do poczynienia ustaleń faktycznych w zakresie inkryminowanego czynu. Zarazem warto zwrócić uwagę, że podane przez K. S. dane osobopoznawcze okazały się być zbieżne z danymi uzyskanymi w tym zakresie przez prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Stąd też ów przekaz oskarżonego był subsydiarnie pomocny w tej końcowej części ustaleń faktycznych. Zarazem należy zwrócić uwagę, że oskarżony podał, że pracuje w T., co uwiarygodnia jego oświadczenia złożone funkcjonariuszowi policji w toku rozpytania, że prowadził on pojazd jedynie przez krótki odcinek drogi prowadzący przez jedną miejscowość od miejsca jego zatrudnienia do pobliskiego sklepu.

Brak było podstaw do podważenia depozycji złożonych w toku tego postępowania przez świadka M. K.. Świadek ten jest osobą obcą dla K. S., nie mającą żadnego interesu w kreowaniu fałszywej wersji wydarzeń. Co więcej M. K. o

sprawie dowiedział się w wyniku wykonywania rutynowych czynności służbowych, przez co niewątpliwie nie był on nadmiernie emocjonalnie zaangażowany w tę sprawę. Kolejno przechodząc już do treści samych oświadczeń wiedzy świadka, należy wskazać, że zeznania te są jasne, spójne i logiczne. Podkreślić w tym miejscu należy, że nie były one w żaden sposób kwestionowane przez oskarżonego i jego obrońcę. Ponadto zeznania te są zbieżne z zeznaniami drugiego z interweniujących w tej sprawie policjantów, a także ze sporządzonymi bezpośrednio po inkryminowanym zachowaniu dokumentami w postaci notatki służbowej czy protokołów przesłuchań. Owe depozycje są również zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że M. K. oznajmił, że K. S. w toku rozpytania oświadczył, że pojechał jedynie z pracy do sklepu po papierosy. Oświadczenie to jest wbrew pozorom dość istotne dla wyniku tej sprawy. Owo twierdzenie dezawuuje bowiem procesową zasadność retrospektywnego obliczenia stężenia alkoholu w organizmie K. S., gdyż jego jazda trwała bardzo krótki moment, nie pozwalający na eliminację alkoholu w jego organizmie. Inna sytuacja miałaby miejsce, gdyby oskarżony oświadczył, że jechał do T. z innego miejsca, np. N.. Jednak uzyskany w toku tej rozprawy materiał dowodowy nie pozwolił na wykazanie takiego stanu rzeczy. Zarazem godzi się zauważyć, że zeznania M. K. nie pozostawały ze sobą w jakiegokolwiek sprzeczności o charakterze wewnętrznym. Toteż Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie oparł się w dużej mierze właśnie na zeznaniach tego świadka.

Podobnie jako wiarygodne należało uznać zeznania świadka K. M.. Również ten policjant jest osobą obcą dla oskarżonego, który nie miał żadnego interesu w zeznawaniu w korzystny dlań sposób. Zeznania K. M. w pełni korespondowały z depozycjami złożonymi przez jego partnera służbowego. Nadto wypada zwrócić uwagę na ich korelacje z innym nieosobowym materiałem dowodowym ujawnionym w toku rozprawy głównej. Zeznania te cechuje także jasność, spójność wewnętrzną oraz zgodność z zasadami doświadczenia życiowego. Wypada także dostrzec, że owe oświadczenia wiedzy nie były w żaden sposób kwestionowane przez oskarżonego czy też jego obrońcę. To wszystko dało sądowi powód do uznania ich za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie. Zarazem z uwagi na wyżej wskazywany brak sprzeciwu wobec wymowy tych zeznań ze strony obrony, a także zbieżność owych depozycji z oświadczeniami (...) M. K. przewodniczący jeszcze na etapie wstępnego rozpisu sprawy zarządził zaniechać wezwania tego świadka na termin rozprawy głównej, a owe zeznania zostały wprowadzone do procesu w trybie art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 350a k.p.k.

Natomiast kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy miały świadectwa wzorcowania, użytych przez funkcjonariuszy policji probierzy trzeźwości, a zwłaszcza urządzenia marki alcoquant. Wedle tego niekwestionowanego przez żadną ze stron dokumentów, w przypadku tego urządzenia w przypadku każdego pomiaru zachodzi pewna niepewność. W realiach wartości zmierzonych o K. S. owa niepewność wynosi 0,01 mg/l. Innymi słowy należy wskazać, że w świetle tego dokumentu nie można bezalternatywnie wykazać w tej sprawie, iż stężenie alkoholu w organizmie K. S. w chwili czynu wynosiło 0,26 mg/l, gdyż należy brać pod uwagę ową niepewność pomiaru. Zatem biorąc pod uwagę poprawność tego dokumentu, wystawienie go przez właściwy urząd., brak kwestionowania procesu legalizacji tego urządzenia należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie zostało wykazane w sposób bezalternatywny, że K. S. w chwili czynu posiadał w wydychanym przez siebie powietrzu 0,25 mg/l. Natomiast owo stwierdzenie prowadziło do doniosłych procesowych skutków.

Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodne i przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych także pozostałe dowody dołączone do aktu oskarżenia tj. notatkę urzędowo, protokoły badania trzeźwości, pokwitowanie odbioru pojazdu, dane z systemów informatycznych policji, a nadto dokumenty obrazujące sytuacje osobistą, majątkową oskarżonego w postaci karty karnej, notatki urzędowej, wpisu w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego czy wreszcie zaświadczenia o stanie majątkowym. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone w sposób przewidziany w obowiązujących przepisach prawa, przez osoby do tego kompetentne. Nadto żadna ze stron procesu w żaden sposób nie podważała zawartych w nich informacji. Stąd też Sąd Rejonowy uznał powyższe dokumenty za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszym procesie. Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Jak wskazano na samym początku niniejszego uzasadnienia prokurator zarzucił K. S. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej za ten czyn zabroniony podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Bezsporne jest, iż owy typ czynu zabronionego jest typem powszechnym i formalnym. Odnosząc się do zawartych w nim znamion warto wskazać, iż pojęcie ruchu lądowego jest znacznie szersze aniżeli poruszanie się przez sprawcę po drogach publicznych. Nadto wypada zauważyć, iż pojazd mechaniczny posiada swoją jurydyczną definicję, zgodnie z którą tego rodzaju nośnikiem jest pojazd, którego normalne użycie wiąże się z pracą jednostki napędowej w postaci silnika. Jednocześnie co najważniejsze dla rozstrzygnięcia tej sprawy należy zaznaczyć, iż stan nietrzeźwości w polskim systemie prawa karnego posiada swoją definicję legalną zawartą w art. 115 § 16 k.k. i jest to przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oczywiście z uwagi na brak zawarcia klauzuli nieumyślności dla przyjęcia tego występku niezbędne jest aby sprawca działał co najmniej z zamiarem wynikowym tj. posiadał świadomość możliwości jego popełnienia i przy tym godził się na realizacji wyżej opisanych znamion przedmiotowych. Co istotne przestępstwo jazdy w stanie nietrzeźwości posiada swój odpowiednik rodzajowy w kodeksie wykroczeń, a konkretnie w art. 87 § 1 k.k. tego aktu prawnego, gdzie stosownej karze podlega sprawca, który prowadzi pojazd mechaniczny w stanie po użyciu alkoholu, który to stan rozumie się jako sytuację, kiedy wartość alkoholu w wydychanym przez sprawcę powietrzu przekracza 0,10 mg/ l, a nie przekracza 0,25 mg/l.

Przedkładając powyższe uwagi natury teoretyczno prawne Sąd Rejonowy uznał, że w realiach niniejszej sprawy doszło do dekompletacji znamion zarzucanego występkę, co musiało prowadzić do zanegowania tezy skargi oskarżycielskiej. Tutaj należy wskazać, że co prawda nie ulega wątpliwości, iż droga gminna w T. jako droga publiczna spełnia znamię pojęcia ruchu lądowego. Co więcej trywialnym jest stwierdzenie, iż samochód osobowi kierowany przez K. S. jest desygnatem pojęcia pojazd mechaniczny. Niemniej jednak w warunkach opisanego w świadectwie wzorcowania proggu niepewności badania za pomocą urządzenia marki alcoquant nie sposób jest twierdzić, że oskarżyciel publiczny wykazał, że K. S. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Dla takiego stwierdzenia niezbędne byłoby, aby wartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiła 0,26 mg/l bądź prowadziła do stężenie przekraczającego tę wartość. Natomiast w niniejszej sprawie z wymaganą dla procesu karnego pewnością wykazano jedynie (z uwagi na niepewność pomiaru), że K. S. w chwili czynu miał w wydychanym przez siebie powietrzu jedynie alkohol w stężeniu 0,25 mg/l , a więc oskarżony nie znajdował się w stanie nietrzeźwości lecz jedynie w stanie po użyciu alkoholu. Nie sposób też argumentować, że stężenie alkoholu w organizmie sprawcy zwiększało się, wręcz przeciwnie ulegało ono systematycznej redukcji. Co więcej należało mieć na względzie, że oskarżony prowadził inkryminowanym czynem ów pojazd w bardzo krótkim czasie, przez co nie można, nie wychodząc poza granicę aktu oskarżenia twierdzić, iż chwile przed pomiarem, a w trakcie prowadzenia pojazdu owo stężenie było wyższe. Toteż Sąd Rejonowy uznał, że oskarżyciel publiczny wykazał jedynie realizację przez oskarżonego K. S. znamion przedmiotowych wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. W odniesieniu do znamion podmiotowych należy przypomnieć, iż zgodnie z regułą ogólną kodeksu wykroczeń wykroczenia można popełnić zarówno umyślnie jak i nieumyślnie, co tyczy się także jazdy w stanie po użyciu alkoholu. Niemniej jednak ilość spożytego przez K. S. alkoholu, w połączeniu z nie tak dużym upływem czasu od zakończenia konsumpcji, bo niespełna 11 godzin, każe twierdzić, że oskarżony naruszył normę sankcjonowaną w sposób umyślny. Zatem należało stwierdzić, że czyn K. S. wypełniał znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 k.w.

W ocenie Sądu Rejonowego czyn obwinionego był w sposób oczywisty społecznie szkodliwy. Za tego rodzaju stwierdzeniem leżą następujące okoliczności, stopień intoksykacji K. S. znajdował się na granicy między stanem nietrzeźwości, a stanem po użyciu alkoholu, co w prosty sposób przedkłada się na jego niższą sprawność psychofizyczną i zwiększone przez to zagrożenia dla dobra prawnego. Nie można jednak argumentować, że czyn ten był ponadprzeciętnie karygodny w odniesieniu do tego rodzaju wykroczenia. W tym aspekcie należy zwrócić uwagę, że K. S. był jedyną osobą w prowadzonym przez niego pojeździe, oskarżony poruszał się wiejską drogą na krótkim dystansie, gdzie w chwili czynu panowało według relacji policjantów bardzo niskie natężenie ruchu drogowego. Z

drugiej strony społeczną szkodliwość tego czynu można wywodzić także z faktu, że T. jest wakacyjnym kurortem o znaczeniu lokalnym, przez co letnią wakacyjną porą, można tam spotkać spacerujących wczasowiczów. Natomiast w odniesieniu do motywacji K. S. należy wskazać na jej błahość, świadomość naruszenia normy sankcjonowanej, możliwość dotarcia do nieodległego przecież sklepu pieszo. Czyn oskarżonego był również zawiniony w świetle normatywnej teorii winy. Mianowicie K. S. jest osobą dorosłą doskonale zdającą sobie sprawę, z bezwzględnego zakazu prowadzenia pojazdu, chociażby w stanie po użyciu alkoholu. Brak jest okoliczności wskazujących na działanie K. S. w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej, przeciwnie jego motywacja była pospolita. Łatwo wskazać, że K. S. mógł pójść do tego nieodległego przecież sklepu na nogach, czy też poprosić innego trzeźwego współpracownika, względnie zaniechać zakupu wyrobów tytoniowych w godzinach pracy. W przedmiotowej sprawie nie zachodzą też żadne przesłanki każące powziąć wątpliwość odnośnie poczytalności oskarżonego tempore criminis.

Stąd też biorąc pod uwagę wyżej poczynione uwagi Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał K. S. za winnego tego, że 30 lipca 2022 roku w T. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki F. o nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,25 mg/l tj. wykroczenia z art. 87 § 1 k.w.

Powyższe stwierdzenie zgodnie z treścią art. 400 k.p.k. implikowało zarazem dalsze procedowanie w trybie kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, o czym Sąd zresztą pouczył w stosownym postanowieniu ogłoszonym w trakcie rozprawy głównej.

Odnośnie kary i innych środków reakcji penalnej:

Wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. zagrożone jest karą grzywny. Ustawodawca w tym przepisie nie wskazał jej górnej wysokości, wskazując zarazem, że najniższa z grzywien winna wynieść 2500 złotych. Stąd też dla określenia górnego poziomu ustawowego zagrożenia konieczne jest sięgnięcie do przepisów części ogólnej tego aktu prawnego, a konkretnie 24 § 1a k.w. w świetle którego za tego rodzaju wykroczenie grzywnę wymierza się w wysokości do 30000 złotych. Natomiast w art. 33 kodeksu wykroczeń ustawodawca wskazał dyrektywy wymiaru kary. Zgodnie z tym przepisem organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

§ 2. Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia.

§ 3. Jako okoliczności łagodzące uwzględnia się w szczególności: 1) działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych; 2) działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych osób; 3) działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie; 4) prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy; 5) przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu.

§ 4. Jako okoliczności obciążające uwzględnia się w szczególności: 2) działanie sprawcy w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej; 3) działanie w sposób zasługujący na szczególne potępienie; 4) (uchylony) 5) uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie; 6) chuligański charakter wykroczenia; 7) działanie pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka; 8) popełnienie wykroczenia na szkodę osoby bezradnej lub osoby, której sprawca powinien okazać szczególne względy; 9) popełnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim.

W realiach tej sprawy należało zwrócić uwagę na następujące okoliczności: po pierwsze na bardzo wysokie stężenie alkoholu w organizmie K. S., co upośledzało jego zdolność jako kierującego pojazdem, a przez to zwiększało poziom zagrożenia dla dobra prawnego. Za odejściem od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przemawia także umyślny charakter działania sprawcy, wyjątkowo blaha motywacja stosująca u genezy tego wykroczenia. Z drugiej strony Sąd w wymiarze kary musiał uwzględnić, że K. S. poruszał się jedynie drogą gminą o niskim natężeniu ruchu. Co więcej oskarżony nikogo nie wiózł tym pojazdem. Nadto K. S. jest osobą przestrzegającą przepisów ruchu drogowego, dla którego ów czyn miał charakter stricte incydentalny. Dlatego też w ocenie Sądu Rejonowego kara grzywny w

kwocie 3000 złotych uwzględnia zarówno okoliczności przedmiotowe czynu jak i właściwości osobiste sprawcy i jest adekwatną reakcją na tego rodzaju poważne wykroczenie – przekraczającą przecież miesięczne dochody K. S., przez co kara ta będzie też dla niego karą dolegliwą. Stąd też w punkcie I uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy wymierzył K. S. karę 3000 złotych grzywny.

Zgodnie z treścią art. 87 § 3 k.w. w przypadku przypisania sprawcy wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. Sąd obligatoryjnie orzeka wobec sprawcy środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tym aspekcie warto zaznaczyć, iż art. 29 k.w. obliguje sąd do dokładnego wskazania rodzaju pojazdów objętych przedmiotowym zakazem. W okolicznościach niniejszej sprawy celowym było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów w zakresie tożsamym z pojazdem prowadzonym przez K. S. inkryminowanym czynem. Zarazem Sąd Rejonowy uznał, że warto pozostawić oskarżonemu uprawnienia do prowadzenia silnikowych jednośladów, gdyż fakt ów znacząco się przyczyni do poprawy możliwości dojazdu do miejsca zatrudnienia. Nadto należało również uwzględnić fakt, że obwiniony pomimo już kilkunastu lat dorosłego życia, nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Stąd też można przyjąć, że owo zdarzenie stanowiło poważny, lecz jedynie incydent w jego dotychczasowym życiu. Natomiast określając długość czasu trwania tego zakazu Sąd Rejonowy miał na względzie najwyższe z zarezerwowanych dla wykroczeń stężenie alkoholu w organizmie sprawcy, stąd też należało w sposób wyraźny odejść od ustawowego minimum owego środka karnego tj. 6 miesięcy. Z drugiej strony eksponowane już wyżej okoliczności łagodzące takie jak : jazda drogą o małym natężeniu ruchu, krótki dystans przejechany przez sprawcę, czy wreszcie incydentalny charakter tego zdarzenia. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd uznał, że rok prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia posiadanie prawa jazdy kat. B będzie adekwatną reakcją na tego rodzaju wykroczenie K. S., uwzględniający zarazem jednostkowy charakter tego czynu, w aspekcie okoliczności osobistych sprawcy. Dlatego też w punkcie II uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy wymierzył K. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia posiadanie prawa jazdy kat B na okres roku.

Art. 29 § 4 k.p.s.w obligował Sąd do zaliczenia na poczet środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okresu zatrzymania prawa jazdy K. S.. Jak wynika z analizy akt oskarżonemu prawo jazdy zatrzymano w sposób elektroniczny już w chwili czynu, co zostało zaakceptowane późniejszą decyzją procesową prokuratora. Zatem biorąc pod uwagę jednoznaczna i kategorię normę wypływająca z tego przepisu w punkcie III wyroku zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy K. S. od dnia 30 lipca 2022 roku do dnia wyrokowania, a to 28 października 2022 roku.

Rozliczając koszty przedmiotowego procesu Sąd Rejonowy miał na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Co więcej wykroczenie popełnione przez niego było umyślne, z wyjątkowo błahą motywacją. Dodatkowo jak już wyżej wskazano K. S. jest osobą stosunkowo młoda, w pełni sprawna fizycznie, nie mającą nikogo na swoim utrzymaniu. Stąd też Sąd Rejonowy stoi na stanowisku, iż brak jest też powodów do zwolnienia go z kosztów tymczasowo poniesionych w tym procesie z uwagi na jego sytuację materialną. Obwiniony jako osoba jak sprawca poważnego wykroczenia o charakterze umyślnym winien nauczyć się, iż podejmowanie określonych bezprawnych zachowań wiąże się ze ściśle określonymi konsekwencjami. Tym samym zwolnienie obwinionego z kosztów sądowych byłoby wyrazem nadmiernej pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości. Natomiast sama wysokość zasądzonych kosztów odpowiadała 10 % orzeczonej grzywny – opłata oraz ryczałtu za wydatki w tym postępowaniu w kwocie 100 złotych. W związku z powyższym w punkcie IV wyroku działając na podstawie art. 119 § 1 k.p.s.w zasądził od obwinionego K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa

W związku z wyżej wyłożoną argumentacją Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji uzasadnianego wyroku

Wobec wynikającej z art. 400 § 1 k.p.k. konieczności dalszego procesowania w trybie kodeksu postępowania w sprawach o wykroczeniach i braku recypowania w tej procedurze art. 99a k.p.k. uzasadnienie nie zostało sporządzone do formularzu.